

ΠΑΝΟΣ ΔΕΛΗΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ - ΟΣΟ ΚΛΙΣΕ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ- ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΝΑ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

 townsendia.blogspot.gr/2018/01/blog-post_17.html

3-ANNA ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ,

10:29:00 μ.μ. Townsendia Team 0 Comments

Ένας σπουδαίος καλλιτέχνης, μία σπουδαία συνέντευξη. Ο Πάνος Δεληνικόπουλος, με αφορμή την παράσταση "Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα" που σκηνοθετεί, μιλάει στην Townsendia για το εγχείρημα αυτό και όχι μόνο.

Τί πήρατε ως καλλιτέχνης, μέσα από την ενασχόληση σας με το έργο "Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα", και με τους συγκεκριμένους συντελεστές;

Τη χαρά του να βρεθώ να συνεργάζομαι με μια εξαιρετική ομάδα –του συγγραφέα διά του κειμένου του συμπεριλαμβανομένου- με την οποία συνδιαμορφώσαμε μια –ελπίζω-

υπέροχη παράσταση.

Είθισται, η ανθρώπινη επιθυμία να κινείται ανεξέλεγκτα και όχι γραμμικά. Ποιό σκηνοθετικό μοτίβο απαιτείται ώστε να αποδοθεί επιτυχέστερα αυτή η ανθρώπινη εσωτερική πάλη με τα θέλω;

Η ανθρώπινες πολυπλοκότητές δεν μπορούν κατά τη γνώμη μου να συμπιεστούν σε απλά επεξηγηματικά μοτίβα. Η μόνη προσέγγιση είναι η ειλικρινής ενσυναισθητική ματιά πάνω στους ανθρώπους που συμβαίνουν επί σκηνής. Εργαλειακά αν πρέπει κάτι να απομονώσω, θα έλεγα ότι το βασικό «σημείο» είναι το σώμα και τα δυναμικά πεδία που δημιουργεί.

Το "Όσα η καρδιά μου στην καταιγίδα, στη λογοτεχνική του μορφή αποτέλεσε αναμφίβολα μια πρωτοποριακή ηθογραφία για την εποχή του. Στη σημερινή θεατρική του μορφή, όπως εσείς το σκηνοθετήσατε, ποιά στοιχήματα βάλατε ώστε να διατηρηθεί ή να ξαναγεννηθεί ίσως η χαρακτηριστική ιδιαιτερότητα του έργου;

Η ιδιαιτερότητα της νουβέλας έχει να κάνει τόσο με γραμματολογικά χαρακτηριστικά, όσο και με τη διεισδυτική ματιά του Κονδυλάκη προς περιοχές της ανθρώπινης ψυχής με τρόπους που τω καιρώ εκείνω δεν ήταν κοινός τόπος. Εκατό χρόνια μετά αυτό που έχουμε ανάγκη δεν είναι η έννοια της «πρωτοπορίας» -άλλωστε τι δεν έχει πια ειπωθεί;- αλλά η επαναανακάλυψη πραγμάτων που τείνουμε να λησμονήσουμε. Κι ένα απ' αυτά είναι ο έρωτας ως κοινή διαδρομή των σωμάτων.

Έρωτας, ενηλικίωση, γονεϊκή καταπίεση, είναι μερικές από τις πτυχές που κινείται η

παράσταση. Η ενασχόλησή σας και η επαφή σας με το περιεχόμενο της, σας έκανε να ανακαλύψετε και άλλα επίπεδα στα οποία κινείται, τα οποία δεν είναι τόσο επιδερμικά εμφανή;

Ήδη η διαδρομή αυτών των παραμέτρων περιλαμβάνει ένα ευρύτατο φάσμα συγκρούσεων. Από κει και πέρα τα πεδία στα οποία αυτές οι συγκρούσεις ξεδιπλώνονται, είναι και θέμα πρόσληψης. Συνεπώς θα προτιμούσα να μην τα εξηγήσω. Αν συμβούν στο θεατή έχει καλώς. Αν όχι όποια θεωρητική περιγραφή τους και να γίνει δεν έχει και πολλή σημασία.

Πόσο δύσκολο εγχείρημα ήταν για εσάς να προσαρμόσετε τη φωτογραφική απόδοση της πραγματικότητας του έργου σε μια θεατρική παράσταση του 2018, χωρίς να αποδομηθεί η ατμόσφαιρα της νουβέλας;

Έχοντας μια εξαιρετική ομάδα συντελεστών οι οποίοι επιμελήθηκαν το χώρο την κίνηση και την εικαστικότητα της παράστασης, νομίζω πως καταφέραμε να κρατήσουμε την ατμόσφαιρα ως ένα επιπλέον «πρόσωπο του δράματος», σε απόλυτη συνδιαλλαγή με τα πρόσωπα καθαυτά.

Αν και το έργο σε όλη του τη διάσταση παρουσιάζει μια συναισθηματική καταιγίδα, υπάρχουν στιγμές ηλιοφάνειας για την αποφόρτιση του θεατή;

Από τη στιγμή που μπαίνει η έννοια της φθοράς του σώματος μέσω της αρρώστιας, είναι δύσκολο να βρει κανείς τέτοιες στιγμές. Ωστόσο πάντα μετά την καταιγίδα -όσο κλισέ κι αν είναι- ένα ουράνιο τόξο έρχεται.

Τελικά η μοίρα του ανθρώπου είναι οι πράξεις του;

Οι επιλογές του. Το ερώτημα είναι από πού κινητοποιούνται. Εδώ μπαίνουμε σε άλλα χωράφια όμως: ιστορίας, φιλοσοφίας, νευροεπιστήμης, ιστορίας, κλπ. Στο θέατρο το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να λέμε ιστορίες και να βάζουμε ερωτήσεις.

Συμμερίζετε την άποψη πως ένας κόσμος στον οποίο οι άνθρωποι θα είχαν αφομοιώσει τα διδάγματα των τραγικών έργων τέχνης θα ήταν κόσμος στον οποίο οι συνέπειες των αποτυχιών μας θα έπαυαν να μας στιγματίζουν τόσο ανελέητα;

Όχι. Τα έργα τέχνης δεν είναι ούτε κώδικες συμπεριφοράς, ούτε νομοτέλειες αιτίου – αιτιατού. Είναι πολύ διεισδυτικές ματιές πάνω στην ανθρώπινη πολυπλοκότητα τόσο την ατομική όσο και τη συλλογική.

Το ελληνικό θέατρο στην εποχή μας πιστεύετε περνάει τη δική του καταιγίδα;

Τόσο σε επίπεδο κειμενικής δραματουργίας όσο και σε παραστασιακό συμβαίνουν πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Το βασικό πρόβλημα –που είναι πρόβλημα της κοινωνίας εν συνόλω– είναι οι οικονομικές συνθήκες. Αλλά έστω κι έτσι συμβαίνουν όντως πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Εξαρτάται που επιλέγει κανείς να εστιάσει.

Υπάρχουν σχέδιά σας ανακοινώσιμα για το επόμενο διάστημα;

Για την ώρα κυριαρχεί το μεταίσθημα της «καταιγίδας». Προσεχώς βλέπουμε!

Συνέντευξη: **ANNA ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ**

Για περισσότερες πληροφορίες για την παράσταση πιάστε εδώ: **'ΟΣΑ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΓΙΔΑ' ΤΟΥ ΑΚΗ ΔΗΜΟΥ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΝΗΣ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ**

**ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ
ΜΑΣ ΣΤΟ FACEBOOK!**